

РОЗДІЛ 1

ДЖУЛІАН

— Лорд Джуліан Руссо та його наречена Теа Мельбурн. Дворецький зробив оголошення і відійшов, щоб гості спустилися сходами.

Миттєво залом пронеслося перешіптування.

Я кинув швидкий погляд на бальну залу вниз. Знать вам-пирського світу разом із молодими та старими фамільярами зібралася під зачарованими скляними люстрами, що висіли в повітрі. Ефект був не менш приголомшливий, ніж століття тому. Арочні вікна зали були прикрашені засніженими гірляндами, кожну з яких оповив вкритий інієм плющ. У центрі стояла величезна ялинка, що миготіла вогнями, які нагадували зорі в нічному небі.

Кімната була наповнена залишками магії та чарів, що пережили прокляття. Попри зимову тематику, всі були вдягнені у спокливі, надмірно відкриті сукні або в смокінги без піджаків. Це лише називалось Сонцестоянням. Насправді це була можливість для безсмертних похизуватися своїм багатством і шанс для відьом продемонструвати залишки своїх сил. Утім, мене все це зовсім не цікавило.

Я прагнув лише підтвердити чутки про те, що серце Джуліана Руссо зайняте.

Коли новина про мої заручини пробігла натовпом, голови почали схилятися, а очі забігали довкола. Лише одна пара очей вп'ялася в мене: зіниці моєї матері були чорнильно-чорними. Поруч зі мною спіткнулась моя пара. Ледь помітно, навіть для мене.

Проте я помітив.

Зрештою, це було ніщо, на відміну від люті, яку вона випроминувала.

Я відповів на гнівний погляд Теа своєю найчарівнішою усмішкою, але її очі примружились. Вона обережно випросталась і відновила рівновагу.

— Вибач, — прошепотів я.

Теа пробурмотіла щось про скелі й попередження, але все ж розправила плечі й осяйно всміхнулась мені. Цій посмішці не можна було довіряти. Я встряг у халепу. Знову.

— Ти ще пошкодуєш, — пробурчала вона, майстерно зберігаючи самовладання, — але не хочу, аби твоя мати бачила, як ми сваримось.

— Я потім це компенсую, — пообіцяв я та взяв її за руку. Ми рушили сходами.

Натовп раптом зойкнув, а бурмотіння перетворилось на обурений шепіт.

— Ти забув рукавички, — зауважила Теа, коли вже я здогадався.

— Дякую, що нагадала, — сказав я сухо.

— Звертайся, — її усмішка стала ширшою і нарешті торкнулась очей. Вона цим насолоджувалась. — Можливо, я б раніше згадала, якби не оговтувалася від того, як ледь не загинула.

— Тепер ти просто драматизуєш.

— Повернемося до машини? — запропонувала вона, здогадавшись, що я без рукавичок.

Я так зосередився на ній, на каблучці, яку Теа тепер носила, що забув їх у ладнику.

Однак я вже ступив на наступну сходинку, а мої голі долоні дали присутнім чіткий сигнал.

— Не переймаймося цим.

— Бунтар.

Вона вигнула брови й обережно ступила на м'яку доріжку кольору слонової кістки. Я не зводив з неї очей, ігноруючи допитливі погляди гостей. Нехай собі базикають.

Я вже почав сумніватись, чи зручне взуття підбрала Теа, зважаючи на ці старовинні сходи, нехай навіть вкриті килимом. Водночас високі підбори мали чимало переваг. Скажімо, робили її достатньо високою, аби я легко міг її поцілувати. До того ж на підборах її ноги стали втіленням спокуси. Пізніше я збирався підняти її й трахнути, притиснувши до стіни, щоб ці підбори впивалися в мою спину.

Теа перехопило подих. Коли прочитала мої думки — її щокі вкрилися рум'янцем. А тоді навколо розцвів аромат солодкої дині.

— Обіцяєш?

— Звісно, — пробурмотів, узяв її руку й поцілував.

Вона ще більше зашарілась. Мої ніздрі роздулись, втягуючи збудження, що її пронизувало. Я не планував провокувати таку реакцію, хоч вона мені й лестила, але цілунок дозволив показати всім каблучку на її атласній рукавичці. Якщо ми вже мусимо відвідувати ці застарілі ритуали, потрібно цим скористатись. Заява, поцілунок, навіть мої забуті рукавички — все це ще швидше розповсюдить новину.

Моє серце справді зайняте.

Назавжди.

— Що ти задумав? — запитала пошепки Теа.

— Плітки швидко поширюються, кохана.

Натовп розступився, і ми підійшли до моєї родини. Після прибуття у нас було заведено вітати матриарха.

Це й було справжнє випробування. Якщо Сабін вирішить здійснити галас, поповзуть вже зовсім інші чутки. Мабуть, варто було й про це попередити Теа.

Теа пливла поруч зі мною, вишукано всміхаючись незнайомцям, які із зацікавленням її розглядали. Вона підійшла до моїх батьків і тепло привіталася.

Домінік Руссо всміхнувся й ледь помітно кивнув мені. Мовляв, він оцінив нашу тактику, але не наважився б сказати таке вголос поруч із дружиною. А це вже щось означало. Моя пара потроху завойовувала його прихильність. Брати — навіть Бенедикт, стануть на мій бік, якщо доведеться. Отже, лишався останній bastion невдоволення моїм вибором пари.

Щойно ми підійшли, на обличчі матері з'явилася презирливо-скривлена міна. Крізь губи виднілися ікла, які вона, здавалося, тримала наготові щоразу, як поруч опинялась Теа. Я був роздратований, тому розправив плечі, демонструючи силу. Можливо, колись вона й могла мене здолати. Зрештою, мама була на тисячі років старша й мала більше бойового досвіду. Натомість я мав дещо, чого не було в неї.

Пара, за яку був готовий померти.

— Мамо, — озвався я тихо. — Вітаю із Сонцестоянням.

Вона кліпнула, окинула нас поглядом і глянула на наші сплетені руки.

— Ти забув рукавички, — сказала вона несхвально. — Попрошу слугу негайно принести.

— Не треба. Нічого зі мною не станеться. Сьогодні не маю бажання торкатися когось, окрім *своєї пари*.

Я заговорив голосніше, аби гості, прикуті поглядами і вухами до нас, почули останні слова. Якщо хтось сумнівався щодо наших заручин, їм не завадило б дізнатись, що ми пара.

— Нісенітниця. — Вона клацнула пальцями, і поруч з'явився слуга. — Мій син забув рукавички. Принеси.

— *Будь ласка*, — прошепотіла Теа.

Темний погляд Сабін упав на неї. Мати була в сукні кольору вина, яка оповила її плече та елегантно спускалась на спину. Чорне волосся було заплетене у дві коси, закручені довкола голови, наче корона. Вона була втіленням янгола смерті, а червоні губи натякали, що, ймовірно, нещодавно поласувала чимось серцем. Поруч із нею Теа просто сяяла у своїй сукні із золотим пір'ям. Хоч вона й була трохи розгублена, але все ж випромінювала радість, що нагадувала тепло ідеального весняного ранку. Це були дві цілковиті протилежності. Моя мати — ніч, а Теа — новий день.

— Принаймні у твоєї нареченої є здоровий глузд, — мовила мати. — Можливо, вона зуміє переконати тебе поважати наші традиції.

— Справді, — сказав я холодно, стримуючи посмішку.

Це було не зовсім благословення, але коли матір назвала Теа моєю нареченою, то визнала наші стосунки. До того ж публічно.

— Чудово виглядаєш, — втрутився батько, який підійшов ближче і взяв Теа за руку. — Вітаю вас обох.

Сабін стиснула губи в тонесеньку лінію. Очевидно, це було занадто. Утім, нічого вже не зміниш.

Наші заручини публічно визнала матріарх родини та її чоловік.

Теа глибоко вдихнула: вона зрозуміла, про що я думаю.

— Вітаю вас обох із Сонцестоянням. Для мене честь приєднатись до вашої родини.

Сцена була аж надто натягнутою, практично постановочною. Ми всі виконували свої ролі перед глядачами. Слуга повернувся із рукавичками, і я їх узяв. Щойно натягнув їх, Сабін полегшено відкашлялась. На її обличчі з'явилося полегшення від того, що я зберіг хоч якусь пристойність.

— Треба привітатись із гостями. — Вона махнула своєму чоловікові. — Ходімо.

Батько злегка закотив очі, простягаючи їй руку, але все ж зайняв своє місце без жодних скарг.

— Поки ви не пішли, — промовив я, спинивши її. — Я домовився про оренду окремої вілли в західній частині острова.

— Справді? — Тиха лють сочилась із мами, але вона лише знизала плечима. — Гадаю, вам треба більше місця для того, чим ви там займаєтесь.

— Радше більше романтики, — всміхнувся. — Рада чітко дала зрозуміти, чого від нас очікує.

Теа зашпорталась і легенько нахилилась, ніби мої слова ледь не збили її з ніг.

Моя мати зберігала спокій, хоч її очі зловісно потемніли.

— Звісно. Куди ж без цього.

— Нікуди, — погодився я.

— Припускаю, після сьогоднішнього вечора ми рідко вас бачитимемо?

— Не бачитимете до нового року, — впевнено підтвердив я.

— Тебе чекатимуть на новорічній вечірці, — нагадала вона.

— Надішли нам деталі. Побачимо, що можна зробити.

Сабін усміхнулася і оголила свою смертоносну вроду, якої я боюся з дитинства.

— Це не обговорюється.

Я лише нахилив голову. Зрозуміло. Я розіграв свої карти й виграв, але сьогодні ця гра не скінчиться. Ми мали йти за цим страхітливим цирком, куди б не вели їхні примхи. До того ж попереду були ще Обряди.

Батьки зникли у натовпі, приймаючи від усіх вітання.

— Вийшло краще, ніж очікував, — сказав я, поправивши свого метелика. Проте помітив: Теа аж закипала.

— У темний закуток, негайно! — наказала вона й кивнула головою на коридори, що вели з бальної зали.

Щось мені підказувало, що зараз вона до мене добереться.

РОЗДІЛ 2

ТЕА

Я не сердилась на Джуліана. Я лютувала. Увесь день гадала й хвилювалася через те, що він задумав, поки намагалась прийняти себе справжню. А він тим часом планував усе це. Навіть пропозицію...

Я поки ігнорувала біль, намагалася зосередитись на своїй люті. Швидко втекти з балу не вийшло, адже всі хотіли нас привітати. Я бачила деяких із цих людей на інших заходах, але для мене вони однаково були незнайомцями. Брати Джуліана кудись зникли, а Жаклін запізнювалась. Коли Джуліан нарешті відчинив двері надвір, моє обличчя вже боліло від фальшивої посмішки. Я позбулась її, щойно ми вийшли на кам'яне подвір'я. Нитки вогнів звисали зі склепінчастої дерев'яної стелі, створюючи тепле сяйво.

— Бачу безліч темних закутків, — пробурмотіла, ідучи за ним.

— Припускаю, ти хочеш трохи приватності.

Він говорив обережно. Знав, чому я прагнула побути з ним наодинці.

Напевно, тому він і повів мене кам'яними сходами в пишній садунізу. Коли ми спустились, Джуліан спинився та розвернувся до мене.

Я запротестувала, коли він нахилився й потягнувся до моєї ноги.

— Що ти робиш?